

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Вітаутас РАЧИЦКАС

Її ім'я – Нінна

Дівчинка, що любить тата
Повість

Тернопіль
Богдан

Перекладено за виданням:

Vytautas Račickas

Jos Vardas Nippė

Vilnius: V. Račickas, 2002

Переклав з литовської *Дмитро Чередниченко*

Ілюстрації *Сергія Гавриша*

Дев'ятирічна Ніппа, коли помер тато, переселилася з мамою жити в садовий будиночок. Там вони вирощують огірки.

Ніппа дотримує даного татові слова й щодня грає на флейті, ховаючись у теплиці — щоб сусідські діти не насміхалися.

Через якийсь час мама знайомиться з Оскарасом. Та Ніппі він не подобається — Ніппа любить свого тата.

Перша повість про Ніппу захоплює з перших сторінок.

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.*

«Навчальна книга — Богдан», просп. С. Бандери, 34а, м. Тернопіль, Україна, 46002.

«Навчальна книга — Богдан», а/с 529, м. Тернопіль, Україна, 46008.

У випадку побажань та претензій звертатися:

т/ф (0352) 520 607; 520 548 office@bohdan-books.com

Інтернет-магазин «НК Богдан»:

www.bohdan-books.com mail@bohdan-books.com

т. (0352) 519 797, (067) 350 1870, (066) 727 1762

Електронні книги: www.bohdan-digital.com

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Гагаріна, 27: т/ф (044) 296 8956; (095) 808 3279,

nk-bogdan@ukr.net

Інтернет-магазин «Дім книги»: dk-books.com

т. (067) 350 1467; (099) 434 9947

Ніппа...

Кажеш, дивне ім'я?

Але невже дивне? Є десь і дивніші.

Чому два «п»? А чого б мало бути одне?

Взагалі, в усьому тут винен Ніппин тато Наполеонас Накас, який не лише придумав дочці ім'я, але й сам його записав. Правою рукою. І дуже натискуючи грифель. А оскільки був він надзвичайно зворушений, то й закрутив аж два «п».

Отож.

Оскільки первістка була фантастично схожа на тата, в Наполеонаса Накаса промайнула думка, що — ради святої правди — фантастично схожими мали б бути і їхні імена.

І найщасливіший у світі тато задумався...

Напевно, воно мало б бути НАПА? Наполеонас — Напаліс — Напас — Напа...

Звучить як ЛАПА. Лапа, Шапа, Чапа... Е, ні! Діти дразнитимуть.

То, може, НУПА? Нупа Ступа кістку лупить...

Також не підходить.

Ніпа! Ніпа... Ніпа...

Найщасливіший у світі тато спробував придумати якесь прізвисько, але до Ніпи не приклеїв жодного словечка.

Чудово, мовив собі Наполеонас Накас, її ім'я буде НІПА! Ніпа Накайте!

І пішов у бюро реєстрації імен.

Працівниця бюро, звісно, зараз же запитала:

— Яке буде ім'я вашої дочки?

— Ніпа, — відповів тато Наполеонас.
— Ніта?
— Не Ніта, а Ніпа.
— Розумію, — усміхнулася жінка, —
Ніка... Тепер модні короткі імена...
— Ніпа! — розгнівався Наполеонас
Накас. — Яка ще в біса Ніка?

Тут працівниця бюро реєстрації імен
подала аркуш паперу й попросила записати ім'я дівчинки. Не будь-як,
а великими літерами.

І найщасливіший у світі тато записав:

Її ім'я — НІПА.

Почувши ім'я дочки, мама Джоя, без сумніву, здивувалась.

Але не настільки, щоб голосно закричати. Адже й у неї самої ім'я трохи
дивне. Навіть не литовське.

Ніппа народилася влітку, коли мама Джоя з татом Наполеонасом жили
на дачі, котру, як звичайно в Литві, називають садом.

Невеликий двокімнатний будиночок із кухонькою, горищем і лазнею
Наполеонас Накас сам поставив чи не за два літа.

Він був на всі руки майстер.

Того самого дня, коли побільшала родина, Ніппин тато погострив
інструменти й кілька днів щось пиляв, тесав, стругав. Поки й зробив чи-
малий шаплик — купати дитину. Правду кажучи, у тому шаплику могло
купатися не тільки немовля, а за потреби поміщалася й доросла людина.
Бо ж у нього входило мало не двадцять відер води.

З часом тато Наполеонас так полюбив того шаплика, що кожне його
купання в лазні закінчувалося тим, що він залазив у нього й плюскався,

мов качка. Звісно, коли вже Ніппа була викупана. Хоч вони й удвох могли вільно вміститися.

Наступного літа вже тато Наполеонас поставив аж дві теплиці. Огірки вирощувати. Бачиш, Наполеонас Накас був усього-на-всього електрик і заробляв не бозна-що. А зарані вирощені огірки добавляли його сім'ї, що збільшилась, додаткові доходи, бо тато Наполеонас був справжній мастак вирощування огірків. З огірками він робив усілякі експерименти. Навіть мріяв вивести новий сорт огірків і назвати його іменем своєї доньки.

Наполеонас Накас і справді був би те зробив, якби не раптова його смерть.

Ніппі тоді було дев'ять років.

Того дня він у теплиці садовив огірки й мав найкращий настрій. Ніппа подавала йому розсаду огірків і чула, як тато, мов той шпак, насвистував пісню Зведеної капели «Знов травневі квіти».

Треба сказати, що Наполеонас Накас, отже тато Ніппи Накайте, був дуже музикальний і мав красивий голос. За столом, при гостях, він іноді заспівував знамениту арію князя Білоокого з опери «Замковики»:

Я прикрашу голову коня півоном...

Заквітчаю гриву зелен-рутою...

Усі, без сумніву, слухали голос Ніппиного тата, дивувалися, чому він не оперний соліст, і не жаліли оплесків. У цей час Наполеонас Накас зтягував «Де хатиночка замшіла». Після цієї пісні оплески гостей переростали в бурхливі овації, а Ніппа, як двічі по два, знала, що буде далі: тато поставить її на стілець і загадає співати.

— Я всього-на-всього електрик, — любив казати тато Наполеонас. — А моя дочка Ніппа буде співачкою світової слави!

Ніппа співала «На землі Литви дуби зелені». Гостям то дуже подобалось, а тато її цілував.

Тато Наполеонас дуже любив Ніппу.

Як і Ніппа тата.

І от одного красивого весняного дня, коли запаморочливо цвів бузок, сталося щось дуже страшне — увіткнувши в теплу, щойно розпушену землю тендітний огірковий пагінець, Ніппин тато раптом схопився за серце й упав.

Хутко прибула швидка, повезла його в лікарню, та наступного дня Ніппин тато помер.

Ніппа з мамою стояли поруч, а тато у своїй шкарубкій долоні стискував теплу доньчину руку.

— Ніппо, — мовив тато Наполеонас, — я тебе дуже прошу... Слухайся мами й ніколи не кидай уроків музики. Хоч би як було тобі тяжко... Обіцяєш, Ніппо?

— Обіцяю, — прошепотіла Ніппа, і очі дівчинки наповнилися слізьми. Коли вона їх витерла, тато вже заснув. Непробудно.

II

Уроки музики Ніппа Накайте відвідувала вже не перший рік. За них, без сумніву, треба було платити.

— Де ми тепер візьмемо грошей, ма'? — одного разу запитала Ніппа. — Адже ти стільки не заробляєш, як заробляв тато.

Мама Джоя була жінка твердої вдачі.

— Доведеться якось крутитися, — сказала вона.

Але для Ніппи це була ніяка відповідь.

— Як крутитися, ма'?

— Ну, найперше продамо Дефаса. А може, й Ельффу...

Дефаса? Ельффу?

Ну, ні! Нізащо. Ні пса, ні кота продати Ніппа не дозволить. Краще вже померти з голоду.

— Я пожартувала, — усміхнулася мама.

— Тепер скажи без жартів.

— Добре, скажу без жартів. Ми перейдемо жити в сад, а квартиру здамо в оренду.

— Кому?

— Якійсь фірмі. Або людям, що у Вільнюсі мають роботу, але не мають квартири. Без сумніву, плати за квартиру й моєї зарплати далеко не вистачить на прожиття, на твої уроки музики й на бензин. Тому й далі вирощуватимемо огірки.

Незабаром вони переселились у свій садовий будиночок на березі красивої Неріс.

У цьому літньому будиночку можна жити навіть узимку. Піч, яку змурував Ніппин тато, була така розумна й тямковита, що зігрівала обидві кімнати, й того тепла вистачало надовго. Проте Ніппі найбільше подобалося, що пічне тепло було інакше, ніж радіаторне в місті — воно немовби пахло.

Раніш у саду звичайно минали всі літечка їхньої родини. Тато

